

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.688/2024/13.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2025. február 25. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ítéletet:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt vádlottl ellen indított büntetőügyben a Szolnoki Törvényszék 2024. június 25. napján kihirdetett 5.B.543/2022/185. számú ítéletét *megváltoztatja* az alábbiak szerint:

A vádlottal szemben a 216.650,- (kettőszáztizenhatezer-hatszázötven) forintra elrendelt vagyonelkobzást mellőzi.

Kötelezi a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült további 223.570,- (kettőszázhuszonháromezer-ötszázhetven) forint bűnügyi költség megfizetésére is.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy vádlottl vádlott 2021. augusztus 23. napjától előzetes fogva tartásban van, személyazonosító igazolványának száma: szig.sz., a vádlott tényleges tartózkodási helyének megnevezése: BV Intézet.

vádlottl vádlott által 2024. június 26. napjától 2025. február 25. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt a vele szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

vádlottl vádlott köteles megfizetni a másodfokú eljárás során felmerült 23.040,- (huszonháromezer-negyven) forint bűnügyi költséget.

Az ítélettel szemben fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

[1] A Szolnoki Törvényszék a 2024. június 25. napján kihirdetett 5.B.543/2022/185. számú ítéletével vádlott1 vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés] és új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntette [Btk. 184. § (1) bekezdés 4. fordulat] miatt – mint többszörös visszaesőt – halmazati büntetésül 12 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház, amelyből a vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által 2021. augusztus 23. napjától az elsőfokú ügydöntő határozat kihirdetésének napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt. A nyomozás során lefoglalt és a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatala által bevételezett 291.350,- Ft-ra, továbbá a vádlottal szemben további 216.650,- Ft-ra vagyonekobbzást rendelt el. A törvényszék rendelkezett továbbá a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben védelmi fellebbezések bejelentésére került sor akként, hogy vádlott1 vádlott és védője – egyezően – elsődlegesen a vádlott felmentése, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] vádlott1 vádlott védője az elsődlegesen a vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezés indokolása körében kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan, a cselekmények jogi minősítése pedig nem törvényes. A védő érvelése szerint vádlott1 vádlott az eljárás során mindvégig következetesen tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését. A védelmi hivatkozás szerint a törvényszék a bizonyítékok értékelése körében nem tulajdonított jelentőséget annak a körülménynek, hogy tanúl tanú – akinek bejelentése alapján a büntetőeljárás megindult – a tárgyaláson történt kihallgatása alkalmával úgy nyilatkozott, hogy haragos viszonyban áll a vádlottal, továbbá ténszerűen megállapítható az is, hogy tanúl tanú korábban bántalmazta vádlott1 vádlottat, emiatt pedig az eljáró bíróságok jogerősen megállapították a büntetőjogi felelősségét.

[4] A vádlott védője azt is kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta kellő alaposággal a helyszíni szemle lefolytatásának körülményeit, holott annak szabályszerűsége megkérdőjelezhető volt. Ezen túlmenően, a törvényszék nem adott helyt azon bizonyítási indítványnak sem, amely annak megállapítását célozta, hogy a vádlott által lakott ingatlan melletti területen feltalált – bűncselekmény elkövetésével összefüggésbe hozható – tárgyak szakértői módszerekkel vizsgáltan mennyiben köthetők vádlott1 vádlotthoz. Végezetül, a védő rámutatott arra, hogy a törvényszék nem vonta mérlegelési körébe azt, hogy a vádlott egyértelműen szegényes körülmények között élt, ami nem támasztja alá azt, hogy vádlott1 vádlott az eljárás során tanúként kihallgatott személyek vallomásaiban foglaltak szerint kereskedői tevékenységet folytatott volna.

[5] Ami a kiszabott büntetés enyhítését célzó védelmi fellebbezés indokolását illeti, e körben a vádlott védője kifogásolta, hogy a törvényszék a vádlott javára figyelembe vehető enyhítő körülményeket nem teljeskörűen, továbbá nem a valós nyomatékuknak megfelelően

értékelt. Ezzel összefüggésben a védő arra hivatkozott, hogy a vádlott kiskorú gyermeke tartós beteg, és habár vádlottl vádlott kétségtelenül büntetett előéletű, korábbi elítéléseire más jellegű bűncselekmények elkövetése miatt került sor. A védő további enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni azt, hogy a vádlott hosszabb ideje áll büntetőeljárás hatálya alatt, amelynek tartama alatt mindvégig előzetes fogva tartásban volt; továbbá az elsőfokú ügydöntő határozat kihirdetése óta is további 7 hónap telt el.

[6] A fentiekben kifejtett indokokra figyelemmel vádlottl vádlott védője elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan pedig a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

[7] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.234/2022/60. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Eljárási szabálysértések észrevételezése és a tényállás több ponton történő helyesbítése mellett az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak találta, amelynek alapján a törvényszék okszerű következtetést vont le vádlottl vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmények minősítését is törvényesnek tartotta. A fellebbviteli főügyészség képviselője az elkövetéskori és az elbíráláskori büntető törvény összevetése körében az elsőfokú bíróság jogi indokolását hiányosnak tartotta, ezért annak kiegészítését indítványozta. Az átiratban kifejtettek szerint az irányadó bűnösségi körülmények ugyancsak korrekcióra szorultak, azok alapján ugyanakkor a törvényszék arányos tartamú szabadságvesztés büntetést és közügyektől eltiltást szabott ki vádlottl vádlottal szemben. Kifejtette azon álláspontját, amely szerint az elsőfokú bíróság ténybeli alap nélkül rendelt el vagyonelkobzást vádlottl vádlottal szemben további 216.650 forintra, az ítéleti tényállás ezen értékesítésekre vonatkozó részeihez ugyanis bűncselekmény megállapítása nem kapcsolódott.

[8] Összességében tehát a fellebbviteli főügyészség képviselője arra tett indítványt, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg akként, hogy a vádlottal szemben további 216.650,- Ft összegre elrendelt vagyonelkobzást mellőzze; ugyanakkor kötelezze a vádlottat további 223.570,- Ft bünyügyi költség megfizetésére. Indítványozta továbbá, hogy az ítéltábla egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben azzal, hogy állapítsa meg azt, hogy vádlottl vádlott 2021. augusztus 21. napjától őrizetben, majd 2021. augusztus 23. napja óta letartóztatásban lévő; valamint személyazonosító okmányának száma szig.sz..

[9] vádlottl vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen történt felszólalásában a fellebbezésének írásbeli indokolásában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

[10] vádlottl vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen az utolsó szó jogán történt felszólalásában tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését. Kiemelte, hogy a lakcíme szerinti – a bűncselekmények elkövetésének helyszínéül szolgáló – ingatlan nem a saját, hanem az időközben már elhunyt testvére tulajdonát képezi. A vádlott a vele szemben felhozott vádak „ejtését”, illetve olyan tartamú szabadságvesztés kiszabását indítványozta, amely – az általa előzetes fogva tartásban töltött időre figyelemmel – a kitöltve szabadulását eredményezi.

[11] Az ítéltábla a védelmi fellebbezéseket egyik irányban sem tartotta alaposnak, míg a fellebbviteli főügyészség átiratában kifejtettek túlnyomó részben helytállók.

[12] A bejelentett fellebbezések irányára figyelemmel a másodfokú bíróság a fellebbezésekkel sérelmezett ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást teljeskörűen felülbírált [Be. 590. § (1)-(2) és (7) bekezdései].

[13] Ennek eredményeként az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést, eljárását alapvetően az irányadó perrendi szabályok megtartása mellett folytatta le. Miként azonban arra átiratában a fellebbviteli főügyészség képviselője helytállóan utalt, a törvényszék több ún. relatív jellegű eljárási szabálysértést is vétett az alábbiak szerint.

[14] Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság egyrészt azért, hogy az ügyben 2022. november 29. napján megtartott tárgyaláson a vádlott távollétében kihallgatott – különleges bánásmódot igénylő személynek minősülő – IV. számú tanú vallomását, valamint a tanú tárgyaláson ismertetett nyomozati vallomását utóbb, a következő tárgyalási napok egyikén sem ismertette vádlottal vádlott távollétében.

[15] A bíróság a különleges bánásmódot igénylő személy védelme érdekében a Be. 85. §-ában meghatározott intézkedések mellett az e törvényben foglaltak szerint korlátozhatja a terhelt, illetve a védő jelenléti jogát az eljárási cselekményen [Be. 86. § (2) bekezdés c) pont]. Az egyesbíró vagy a tanács elnöke a különleges bánásmódot igénylő tanú védelme érdekében az ügyész, a vádlott, a védő vagy a tanú indítványára, illetve hivatalból a tárgyalóteremből eltávolíttatja azt a vádlottat vagy a hallgatóság közül azt, akinek jelenléte a különleges bánásmódot igénylő tanút a kihallgatása során zavarná. A bíróság a tanú vallomásának lényegét később a vádlottal ismerteti [Be. 526. § (3) bekezdés].

[16] A fenti jogszabályi rendelkezések alapján tehát az elsőfokú bíróság akkor járt volna el szabályszerűen, amennyiben a vádlott távollétében kihallgatott IV. számú tanú tárgyaláson megtett vallomását, valamint a tárgyaláson ismertetett nyomozati vallomását utóbb, immár a vádlott jelenlétében ismertette volna, mint ahogy azt egyébként megtette az I., VI. és VII. számú tanúk vonatkozásában [Szolnoki Törvényszék 5.B.543/2022/185. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2-3. oldalai].

[17] A szóban forgó eljárási szabálysértés a vádlott büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmét eredményezte. Márpedig nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközökből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyészség, a nyomozó hatóság, illetve a Be.

167. § (2) bekezdésében meghatározott hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmével szerzett meg [Be. 167. § (5) bekezdés]. Tekintettel tehát arra, hogy a IV. számú tanú tárgyaláson megtett vallomása és a tárgyaláson ismertetett nyomozati vallomása nem értékelhető bizonyítékként, ezért az ítéletábla azokat kirekesztette a bizonyítékok köréből, míg az elsőfokú ítélet IV. számú tanút érintő ténymegállapításait és indokolását a másodfokú bíróság mellőzte {a tényállás tekintetében az elsőfokú ítélet [16] bekezdése; a jogi indokolás tekintetében pedig az elsőfokú ítélet [29], [38], [58], [62], [121] és [126] bekezdései}.

[18] Miként azonban arra a fellebbviteli főügyészség képviselője helyesen utalt, a IV. számú tanú vallomásainak bizonyítékok köréből történt kirekesztése nem eredményezte az elsőfokú ítélet részbeni – a Be. 592. § (2) bekezdés b) pontja szerinti, a tényállás részbeni felderítetlenség miatti – megalapozatlanságát, mivel a IV. számú tanú részére értékesített (bódító és kábító hatású) anyagok hatóanyag-tartalma a vádlott által értékesített, illetve értékesítésre szánt kábítószeres és új pszichoaktív anyagok együttes hatóanyag-tartalmának meghatározása során nem került értékelésre, így ahhoz bűncselekmény megállapítása sem kapcsolódott, az csupán a vádlott kereskedői tevékenységét támasztotta alá. Erre figyelemmel az ítéletábla a részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében szükségtelennek tartotta bizonyítás felvételét és ennek érdekében másodfokú tárgyalás tartását.

[19] A másodfokú bíróság egyetértett a fellebbviteli főügyészség képviselőjének azon álláspontjával is, amely szerint ugyancsak eljárási szabálysértést vétett a törvényszék azáltal, hogy az ügyben 2024. május 2. napján megtartott tárgyaláson a vádlott és védője által előterjesztett – tanú2 tanúkénti kihallgatására irányuló – bizonyítási indítványt bár elutasította [Szolnoki Törvényszék 5.B.543/2022/173-III. számú végzés], ugyanakkor az ítéletének indokolásában elmulasztott számot adni a bizonyítási indítvány elutasításának indokáról. Az ügydöntő határozat indokolása tartalmazza a határozat egyéb rendelkezéseinek és az indítványok, így különösen a bizonyítási indítványok elutasításának indokolását, az alkalmazott jogszabályok megjelölésével [Be. 561. § (3) bekezdés f) pont]. Az indokolási kötelezettség fentiek szerinti megsértését az ítéletábla annak rögzítésével orvosolta, hogy tanú2 tanúkénti kihallgatásától nem várható olyan bizonyíték, amely eltérő tényállás megállapítását eredményezné.

[20] Figyelemmel arra, hogy az előzőekben hivatkozott eljárási szabálysértések az ügy érdemére nem voltak kihatással, így nem képezték akadályát az elsőfokú ítélet másodfokú felülbírálatának.

[21] A törvényszék a releváns tények és körülmények tekintetében a szükséges körben és mélységben a bizonyítást lefolytatta, az ennek során beszerzett – részben egymással ellentétes, részben pedig egymást támogató – bizonyítékokat pedig mérlegelési körébe vonta, és logikus, döntően az iratok tartalmának megfelelő indokát adta annak, hogy a vádlott tagadó védekezését elvetve mely bizonyítékokra, tényekre és körülményekre alapozta vádlottl vádlott bűnösségének megállapítását.

[22] Az elsőfokú bíróság a mérlegelő tevékenysége során kellő gondossággal vizsgálta azokat a bizonyítékokat, amelyekkel összefüggésben kételyek merülhettek fel. E körben részletesen feltárta a tanú 1 vezetéknéve család vádlotthoz fűződő viszonyát; továbbá logikus okfejtéssel alátámasztottan értékelés alá vonta azt a tényt is, hogy az ügyben tanúként kihallgatott tanú 1 büntetőjogi felelősségét korábban jogerősen megállapították a vádlott 1 vádlott sérelmére elkövetett testi épség elleni bűncselekmény elkövetése miatt. A törvényszék körültekintően foglalkozott a rendőri intézkedést követően foganatosított helyszíni szemle lefolytatásának körülményeivel és annak szabályszerűségével is. Nem került el az elsőfokú bíróság figyelmét az sem, hogy az eljárás során tanúként kihallgatott tanú 3 és a VI. számú tanú a tárgyaláson több ponton is megváltoztatták a nyomozati vallomásaikat, amelynek ugyanakkor nem tudták elfogadható indokát adni, a törvényszék pedig mindenben helytálló indokolás mellett fogadta el a tanúk nyomozás során megtett – egyéb bizonyítékokkal is összhangban álló – vallomásait a tényállás megállapításának alapjául.

[23] Észlelte ugyanakkor az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének [104] bekezdése részben iratellenes megállapítást tartalmazott, a rendőri intézkedés során eljáró, a helyszínről azonban a vádlott előállításának végrehajtása miatt korábban távozó tanú 5 tanú ugyanis nem tett olyan vallomást, hogy a helyszíni szemle során tanú 3 hatósági tanún kívül más személyt nem engedtek be az ingatlan területére. Erre figyelemmel az ítéletábra mellőzte az elsőfokú ítélet [104] bekezdéséből a tanú 5 vallomásra történő hivatkozást. A másodfokú bíróság – mint teljes mértékben feltételezésen alapuló következtetést – ugyancsak mellőzte az elsőfokú ítélet [83] bekezdésének utolsó tagmondatát.

[24] A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét pedig az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg [Be. 167. § (4) bekezdés]. A bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása tehát az elsőfokú bíróság feladata, amit önállóan, a vád keretei között végez el. Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének kizárólag az képezi korlátját, hogy ezen tevékenységének minden lényeges bizonyítékra kiterjedőnek, iratszerűnek és logikusnak kell lennie. Figyelemmel arra, hogy ezen feladatának a törvényszék – a fenti helyesbítés mellett – eleget tett, így a másodfokú bíróságnak nincs törvényes lehetősége a bizonyítékok eltérő értékelésére. Mindezek alapján a vádlott 1 vádlott felmentését célzó – valójában azonban a bizonyítékok mérlegelését támadó – védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

[25] Az elsőfokú bíróság alapvetően megalapozott tényállást állapított meg, amelyet azonban az ítéletábra – Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva, a bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján – az alábbiak szerint több ponton is helyesbített.

[26] A Jász-Nagykun-Szolnok Vármegyei Főügyészség a hivatkozott vádiratában *többszörös visszaesőként* emelt vádat vádlott 1 vádlottal szemben {elsőfokú ítélet [1] bekezdés}.

[27] vádlott1 vádlott többszörösen büntetett előéletű, elítélésére eddig 6 alkalommal került sor {elsőfokú ítélet [6] bekezdés}. A helyesbítés indoka, hogy a vádlott eddigi elítéléseit mind a nyomozás során, mind pedig a másodfokú eljárásban beszerzett nyilvántartási adatok egyező tartalommal rögzítik, így – a Btk. 97. § (2) bekezdésére figyelemmel – e körben további elítélésre történő hivatkozásra nem kerülhet sor.

[28] A másodfokú bíróság mellőzte az elsőfokú ítélet [11] bekezdésében írt – az elkövetéskor folyamatban volt – eljárásokra történő utalást, mivel a szóban forgó büntetőeljárások adatait sem a nyomozati iratokban megtalálható, sem pedig az ítéltábla által beszerzett bűnügyi nyilvántartási adatok nem tartalmazzák.

[29] Az ítéltábla a tényállásból a jogi indokolásba utalta a *rendszeres haszonszerzési célzat* fennállására történő hivatkozásokat, mivel azok nem ténymegállapítások, hanem jogkövetkeztetések, ekként azok a jogi indokolás körébe tartoznak {elsőfokú ítélet [13] és [21] bekezdés}.

[30] A fellebbviteli főügyészség képviselője helyesen hivatkozott arra, hogy az eljárás során nem nyert tisztázást az, hogy vádlott1 vádlott herbál fantázianéven pontosan milyen hatóanyag-tartalmú anyagokat értékesített a fogyasztók részére. Ebből következően nem volt ténybeli alapja annak tényállásban történő rögzítésének sem, hogy a szóban forgó anyagok új pszichoaktív anyagok lettek volna, így a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy azok *bódító hatású anyagok* voltak {elsőfokú ítélet [14]-[15] és [17]-[20] bekezdések}. Megjegyzést érdemel e körben, hogy a törvényszék a kristály fantázianéven hivatkozott anyag kapcsán helyesen rögzítette azt, hogy az kábító hatású anyag {elsőfokú ítélet [15] és [20] bekezdés}.

[31] Tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítélet [16] bekezdésében foglalt ténymegállapítások a IV. számú tanú vallomásain alapulnak, amelyeket azonban az ítéltábla – a fentiekben írtak szerint – kirekesztett a bizonyítékok köréből, így a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet [16] bekezdését teljes egészében mellőzte a tényállásból.

[32] Helyesbítésre szorult az elsőfokú ítélet [23] bekezdése annyiban, hogy a helyszíni szemle során megtalált és lefoglalt kábítószer amfetamin-bázis tartalma legalább 7,85 gramm. A helyesbítés azért vált szükségessé, mivel a hatóanyag-tartalmat megállapító igazságügyi vegyészszakértői vélemény [elektronikus nyomozati iratok 8.6.7.] 4. oldalán található táblázat 4.2. és 4.3. soraiban írt mennyiségek vádlottra nézve legkedvezőbb értékeinek összegzése számítási hibát tartalmazott. Egyúttal az ítéltábla az elsőfokú ítélet [23] bekezdéséből a jogi indokolásba utalta a jelentős mennyiség alsó határához való viszonyításokat, amely – a fenti helyesbítésre figyelemmel – az amfetamin-bázis esetében helyesen 78,5 %.

[33] Az elsőfokú ítélet [24] bekezdése ugyancsak több szempontból is helyesbítésre szorult. Egyrészt, az EDMB-PINACA hatóanyag-tartalma legalább *0,09 gramm*, az ezt meghaladó – a vádlott terhére ugyanakkor nem értékelhető – mennyiség feltüntetése tehát szükségtelen. Másrészt, az ADB-BUTINACA hatóanyag-tartalma legalább *0,397 gramm*, mely helyesbítés azért volt indokolt, mivel az elsőfokú bíróság elmulasztotta figyelembe venni a mérési bizonytalanságot, ami szintén nem eshet a terhelt terhére. Ekként a helyszíni szemle során lefoglalt új pszichoaktív anyagok összesített hatóanyag-tartalma legalább *0,487 gramm*. A másodfokú bíróság a tényállásból e helyütt is a jogi indokolásba utalta a csekély mennyiség felső határához való viszonyítást azzal a további helyesbítéssel, hogy a vádlott által tartott új pszichoaktív anyagok összesített hatóanyag-tartalma nem érte el a csekély mennyiség felső határát jelentő *0,5 grammot*, annak *legalább 97,4 %-a*. Végezetül, az ítéltábla mellőzte az elsőfokú ítélet [24] bekezdésének utolsó – vádmódosításon alapuló – mondatát, mivel az olyan összegzést tartalmazott, amelynek egyfelől a tényállás korábbi részében nem volt ténybeli alapja, másfelől pedig annak – a bódító hatású anyagokra vonatkozó tényállási korrekcióra figyelemmel – nem is volt érdemi jelentősége.

[34] Egyebekben a törvényszék megalapozott tényállást állapított meg, amely a fenti helyesbítésekkel a másodfokú felülbírálat alapjául szolgált. A megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett vádlottl vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmények jogi minősítése is megfelelt a büntető anyagi jog szabályainak.

[35] Miként arra átiratában a fellebbviteli főügyészség képviselője helyesen hivatkozott, kiegészítésre szorult a törvényszék ítéletének jogi indokolása, mivel az elkövetés időpontja óta eltelt időszakban bekövetkezett – egyrészt a kábítószer és az új pszichoaktív anyag büntetőjogi fogalmát [Btk. 459. § (1) bekezdés 18. és 33. pont], másrészt pedig a keretdispozíciókat tartalommal kitöltő rendelkezéseket érintő – jogszabályváltozásra figyelemmel vizsgálendő volt az, hogy a büntetőjogi védelem e körben továbbra is fennáll-e [Btk. 2. § (2) bekezdés és 1/1999. BJE].

[36] A 2023. január 1. napjától hatályos Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pontja értelmében kábítószer a 78/2022. (XII. 28.) BM rendelet 1. mellékletében a kábítószeres 1. és 2., valamint 2. mellékletében a pszichotróp anyagok 1. és 2. jegyzékén szereplő anyag. Az ellenőrzött anyagokról szóló 78/2022. (XII. 28.) BM rendelet 2. számú melléklet P2 jegyzékének 17. pontja értelmében az amfetamin, míg a P2 jegyzék 3. pontja értelmében a 4-CMC pszichotróp anyag, ekként azok továbbra is kábítószernek minősülnek. Az EDMB-PINACA és az ADB-BUTINACA hatóanyaga pedig a hivatkozott rendelet 3. számú mellékletének 1. pontja szerinti új pszichoaktív anyag. Mindezek alapján tehát a büntetőjogi védelem továbbra is fennáll, az elsőfokú bíróság tehát ezen indokokra is figyelemmel alkalmazta helyesen az elkövetés időpontjában hatályos büntető törvényt.

[37] A törvényszék ítéletének jogi indokolása kiegészítésre szorult a tekintetben is, hogy a Btk. 176–180. § alkalmazásában a kábítószer csekély mennyiségű, ha annak bázis formában megadott tiszta hatóanyag-tartalma amfetamin esetén a 0,5 gramm mennyiséget nem haladja meg [Btk. 461. § (1) bekezdés a) pont ad) alpont]. A Btk. 176–180. § alkalmazásában az (1)–(2) bekezdés szerinti kábítószer jelentős mennyiségű, ha az adott kábítószerre meghatározott csekély mennyiség felső határának hússzoros mértékét, vagyis amfetamin esetében a 10 gramm mennyiséget meghaladja [Btk. 461. § (3) bekezdés].

[38] A Btk. 176–180. § alkalmazásában az (1)–(2) bekezdésben nem szereplő kábítószer esetén a kábítószer csekély mennyiségű, ha annak tiszta hatóanyag-tartalma a hozzá nem szokott fogyasztó átlagos hatásos adagjának hétszeres mértékét nem haladja meg, ami a beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint 4-CMC esetén 1 gramm. A kábítószer jelentős mennyiségű, ha annak tiszta hatóanyag-tartalma a hozzá nem szokott fogyasztó átlagos hatásos adagjának száznegyvenszeres mértékét, vagyis 4 -CMC esetében a 20 grammot meghaladja [Btk. 461. § (4) bekezdés a) és b) pont].

[39] A Btk. 184–184/C. § alkalmazásában pedig az új pszichoaktív anyag csekély mennyiségű, ha annak tiszta hatóanyag-tartalma a 78/2022. (XII. 28.) BM rendelet 3. mellékletében szereplő jegyzék 1. pontja szerinti vegyületcsoport esetében a 0,5 gramm mennyiséget nem haladja meg [Btk. 461. § (5) bekezdés a) pont].

[40] Az elsőfokú ítélet [155] bekezdésében hivatkozott törvényerejű rendelet száma helyesen: 1979. évi 25. törvényerejű rendelet.

[41] Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú ítélet [162] bekezdése – a megfogalmazásából kitűnően – az új pszichoaktív anyaggal visszaélés bűncselekményének minősítésére tett általános érvényű, tehát nem konkrétan a jelen ügyre vonatkoztatott jogi indokolást rögzített, ezért az ítéltábla az egyértelműség érdekében szükségesnek tartotta annak megállapítását, hogy a szóban forgó bűncselekmény esetén a minősítésre csak abban az esetben nincs kihatással az, hogy a hatóanyag-tartalom a csekély mennyiség felső határát meghaladja-e vagy sem, ha az nem éri el a jelentős mennyiség alsó határát [ld. Btk. 184. § (2a) bekezdés].

[42] Ami a büntetés kiszabásának felülbírálatát illeti, az elsőfokú bíróság által számba vett bűnösségi körülmények korrekcióra szorultak az alábbiak szerint.

[43] Az ítéltábla mellőzte a vádlott büntetett előéletének és többszörös visszaesői minőségének súlyosító körülményként történő értékelését, mivel az elsőfokú bíróság a büntetést – egyébként mindenben helyesen – a többszörös visszaeső vádlottal szemben szabta ki, így esetében a törvényszék által is felhívott, a többszörös visszaesői minőséget megalapozó elítéléseken túli további elítélés értékelhető súlyosító hatásúként [56/2007. BK vélemény II/2. pont]. A másodfokú bíróság ugyancsak mellőzte a büntetőeljárások hatálya

alatti elkövetés súlyosító körülményként történő értékelését, mivel annak ténybeli alapja – a fentiekben már kifejtettekből következően – nem áll fenn.

[44] A másodfokú bíróság vádlott1 vádlott javára további enyhítő körülményként vette figyelembe az időmúlást, valamint azt, hogy – a 2021. augusztus 23. napján történt gyanúsított kihallgatására figyelemmel – hosszabb ideje áll büntetőeljárás hatálya alatt, amelynek nyomatékát fokozza az a körülmény, hogy ezalatt mindvégig előzetes fogva tartásban volt [56/2007. BK vélemény III/10. pont]. A másodfokú bíróság – mint teljes egészében téves okfejtéseket – mellőzte az elsőfokú ítélet [166]-[167] bekezdéseiben foglaltakat.

[45] Tévedett a törvényszék, amikor a büntetőeljárás „részbeni” elhúzódását enyhítő körülményként a vádlott javára értékelte. A 2/2017. (II. 10.) AB határozat indokolása szerint az időmúlás, mint enyhítő körülmény nem azonosítható maradéktalanul az eljárás elhúzódása miatt eltelt idővel. Az időmúlás 56/2007. BK véleményben foglalt meghatározása a bűncselekmény elkövetésétől eltelt hosszabb időt értékeli, míg az eljárás elhúzódásának vizsgálata az alapos gyanú közlésének időpontjától kezdődik. Az időmúlás objektív tényező, míg az eljárás elhúzódásának rögzítése az ítélet indokolásában a bírósági inaktivitás elismerésére is utal. Az eljárás elhúzódásának fogalma tehát azt is kifejezi, hogy a bíróságokat, hatóságokat felelősség terheli azért, hogy a terhelt hosszú ideig állt az eljárás hatálya alatt {2/2017. (II. 10.) AB határozat [95] és [111] bekezdés}. Figyelemmel azonban arra, hogy jelen ügy kapcsán ezt megalapozó hatósági inaktivitás – az elsőfokú bíróság érvelésével szemben – nem volt feltárható, ezért az eljárás elhúzódásának enyhítő körülményként történő értékelésére nem kerülhetett sor.

[46] Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel helyesen ismerte fel a törvényszék azt, hogy a büntetési célok vádlott1 vádlott esetében kizárólag hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabásával biztosíthatók. Az ítéltábla álláspontja szerint a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartama inkább tekinthető enyhének, mintsem eltúlzottnak, ebből következően tehát a szabadságvesztés büntetés tartamának enyhítése szóba sem kerülhetett.

[47] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék a szabadságvesztés kiszabásával összefüggésben szükségtelenül hivatkozott a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontjára, mivel azt ténylegesen nem alkalmazta, elmulasztotta ugyanakkor feltüntetni a Btk. 79. §-át, a Btk. 80. § (1) bekezdését, a Btk. 81. § (1)-(2) és (4) bekezdéseit, valamint a Btk. 89. § (1) bekezdését, amelyeket az ítéltábla ezúton pótol. Az elsőfokú bíróság e körben adott jogi indokolása pedig kiegészítésre szorult annyiban, hogy a vádlottal szemben kiszabható határozott ideig tartó szabadságvesztés tartama 5 évtől 25 évig terjed [ld. Btk. 36. §], így az irányadó büntetési középérték valóban 15 év.

[48] A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatának meghatározása megfelelt az irányadó jogszabályi rendelkezéseknek azzal a kiegészítéssel, hogy a másodfokú bíróság felhívta a Btk. 35. § (1) bekezdését is {elsőfokú ítélet [172] bekezdés}. A közügyektől eltiltás kiszabása törvényes, annak maximális időtartamban történő meghatározása pedig – az elkövetett bűncselekmények konkrét tárgyi súlyára figyelemmel – arányos volt, így annak lényeges enyhítésére az ítéltábla szintén nem látott lehetőséget.

[49] A feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárása, valamint a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezések ugyancsak törvényesek voltak azzal, hogy az ítéltábla e körben pótlólag felhívta egyrészt a Btk. 38. § (1) bekezdését, másrészt pedig a Btk. 92. § (2) bekezdését is, mivel azokat a törvényszék ténylegesen alkalmazta {elsőfokú ítélet [174] bekezdés}.

[50] A másodfokú bíróság a vádlottal szemben az övtáskájában megtalált készpénzre vonatkozóan helyesen elrendelt vagyoneklobzás alkalmazásának jogszabályi alapját akként helyesbítette, hogy az a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja {elsőfokú ítélet [178] bekezdés}. Ezzel összefüggésben az ítéltábla nem osztotta a fellebbviteli főügyészség jogi álláspontját, mivel a bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a megállapításra, hogy vádlottl vádlott az általa értékesített kábítószeres és új pszichoaktív anyagok készpénzben megszerzett ellenértékét az övtáskájában tartotta, így az ott megtalált készpénz bűncselekmény elkövetéséből származik, ekként tehát az arra nézve elrendelt vagyoneklobzás alkalmazása a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontján alapult.

[51] Az ítéltábla által módosított tényállásra figyelemmel az elsőfokú ítélet [179] bekezdésében kifejtettek téves álláspontot tükröznek, így azt az ítéltábla teljes egészében mellőzte. Ennek indoka, hogy mivel vádlottl vádlott az elsőfokú ítéletben hivatkozott személyek részére – a megváltoztatott tényállás alapján – bódító, illetve kábító hatású anyagot értékesített, amelyek vonatkozásában tehát nem nyert kétséget kizáró módon bizonyítást azt, hogy azok kábítószeres vagy új pszichoaktív anyagok lettek volna, így az értékesítésből származó vételár tekintetében – bizonyítható bűncselekmény hiányában – nincs helye további vagyoneklobzás alkalmazásának. Erre figyelemmel az ítéltábla a vádlottal szemben a 216.650,- Ft-ra elrendelt vagyoneklobzást mellőzte.

[52] A törvényszék téves jogi álláspontra helyezkedett a bűnügyi költségről történő rendelkezéssel kapcsolatosan is. Ennek indoka, hogy a szakértői díj megállapításáról rendelkező végzés a véglegessé válására tekintet nélkül végrehajtható [Be. 460. § (3) bekezdés], ezért az újabb igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény elkészítésével összefüggésben felmerült szakértő díjak viseléséről az elsőfokú bíróságnak arra tekintet nélkül rendelkeznie kellett volna az ügydöntő határozatban, hogy a díjmegállapító végzés ezen időpontban véglegessé vált-e vagy sem. Ennek kapcsán ugyanakkor észlelte az ítéltábla, hogy a költségjegyzék 26. tételszáma a szakértői díj összegét helytelenül tartalmazta, így vádlottl vádlottat kötelezte az elsőfokú eljárás során felmerült további 223.570,- Ft bűnügyi költség megfizetésére is [Be. 574. § (1) bekezdés].

[53] Az ítéltábla a törvényszék ítéletének egyéb rendelkezéseit törvényesnek találta.

[54] A fentiekben kifejtettekből következően a másodfokú bíróság a védelmi fellebbezéseket egyik irányban sem tartotta alaposnak, és az elsőfokú bíróság ítéletét – a Be. 606. § (1) bekezdése alapján eljárva – a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig azt – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – helybenhagyta.

[55] Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság az ügydöntő határozatának rendelkező részében elmulasztotta feltüntetni azt, hogy vádlott1 vádlott mely időponttól kezdődően volt előzetes fogva tartásban. Az ügydöntő határozat rendelkező része tartalmazza a vádlott előzetes fogva tartására vonatkozó adatokat [Be. 561. § (2) bekezdés a) pont]. Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy vádlott1 vádlott 2021. augusztus 23. napjától kezdődően van előzetes fogva tartásban.

[56] Tekintettel arra, hogy vádlott1 vádlott elsőfokú ítéletben feltüntetett személyazonosító igazolványának érvényességi ideje időközben lejárt, ezért az ítéltábla megállapította a vádlott jelenleg érvényes személyi okmányának számát.

[57] A vádlott fogva tartásának helye a *tényleges* tartózkodási helyének minősül [Be. 184. § (2) bekezdés f) pont], ezért azt a másodfokú bíróság – a büntetés-végrehajtási intézet hivatalos megnevezésének feltüntetésével egyidejűleg – helyesbítette.

[58] Az ítéltábla a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámította az általa az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetése óta előzetes fogva tartásban töltött időt [Btk. 92. § (1)-(2) bekezdései].

[59] A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség vádlott általi viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 613. § (1) bekezdésén és a Be. 574. § (1) bekezdésén alapul.

[60] Az ítélet elleni fellebbezési jog a Be. 615. § (1)-(2a) bekezdéseiből következően kizárt.

Szeged, 2025. február 25.

dr. Nagy Erzsébet s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Kóbor Jenő s.k.

előadó bíró

dr. Katona Dorottya

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.688/2024/13. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 5.B.543/2022/185. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon *jogerőre emelkedett.*

Szeged, 2025. február 25.

dr. Nagy Erzsébet s.k.

a tanács elnöke